

TIESAS SPRIEDUMS (treš? pal?ta)

2012. gada 18. oktobr? (*)

PVN – Direkt?va 2006/112/EK – 183. pants – PVN p?rmaksas atmaksas k?rt?ba – Valsts tiesiskais regul?jums, saska?? ar kuru PVN p?rmaksas da?as atmaksa tiek atlikta, l?dz tiek izv?rt?ta apliekam?s personas nodok?a gada deklar?cija – Nodok?u neitralit?tes un sam?r?guma principi

Lieta C-525/11

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Augst?k?s tiesas Sen?ts (Latvija) iesniedzis ar l?mumu, kas pie?emts 2011. gada 10. oktobr? un kas Ties? re?istr?ts 2011. gada 17. oktobr?, tiesved?b?

SIA “Mednis”

pret

Valsts ie??mumu dienestu.

TIESA (treš? pal?ta)

š?d? sast?v?: tiesneši K. L?nartss [*K. Lenaerts*] (referents), kas veic treš?s pal?tas priekšs?d?t?ja pien?kumus, E. Juh?ss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un D. Šv?bi [*D. Šváby*],

?ener?ladvok?ts ?. Bots [*Y. Bot*],

sekret?re S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

?emot v?r? rakstveida procesu un 2012. gada 11. j?lija tiesas s?di,

?emot v?r? atbildes, ko sniedza:

- SIA “Mednis” v?rd? – V. Gargažins, advok?ts, un N. Krupe?i?a,
- Valsts ie??mumu dienesta v?rd? – N. Jezdakova un M. Kuzenko, p?rst?ves,
- Latvijas vald?bas v?rd? – I. Kalni?š un K. Freimanis, p?rst?vji,
- Eiropas Komisijas v?rd? – A. Sauka un C. Soulay, p?rst?vji,

?emot v?r? p?c ?ener?ladvok?ta uzklauš?šanas pie?emto l?mumu izskat?t lietu bez ?ener?ladvok?ta secin?jumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 L?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu ir par to, k? interpret?t Padomes 2006. gada 28. novembra Direkt?vas 2006/112/EK par kop?jo pievienot?s v?rt?bas nodok?a sist?mu (OV L 347,

1. lpp.) 183. pantu.

2 Šis līgums tika iesniegts tiesvedībā starp Latvijas reģistrētu sabiedrību ar ierobežotu atbildību "Mednis" (turpmāk tekstā – "SIA "Mednis") un Valsts ieņēmumu dienestu (turpmāk tekstā – "VID") par pieprasījumu atmaksāt pārmaksāto pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – "PVN") summu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2006/112 183. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"Ja kādam taksācijas periodam atskaitšanas summa pārsniedz maksājamo PVN, dalībvalstis var saskaņā ar pašu pieņemtiem noteikumiem vai nu pārņemt pārpalikumu uz nākamā periodu, vai arī veikt atmaksāšanu."

4 Direktīvas 2006/112 252. panta 2. punktā ir noteikts:

"Taksācijas periodu katrā dalībvalstī nosaka vienu, divus vai trīs mēnešus ilgu.

Tomēr dalībvalstis var noteikt atšķirīgus taksācijas periodus, ar noteikumu, ka tie nepārsniedz vienu gadu."

Latvijas tiesības

5 Likuma "Par pievienotās vērtības nodokli" (*Latvijas Vēstnesis*, 1995, Nr. 49) pamatlīetai piemērojamajā redakcijā (turpmāk tekstā – "PVN likums") 9. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka nodokļa taksācijas periods ir viens kalendrais mēnesis. Tā pašā panta piektajā daļā ir noteikts, ka kalendrā gada taksācijas periodu summa veido taksācijas gadu.

6 PVN likuma 11. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka apliekamā persona iesniedz VID nodokļa deklarāciju ar nodokļa aprēķinu par taksācijas periodu 15 dienu laikā pēc taksācijas perioda beigām, ja šajā likumā nav noteikts citādi. Šā likuma 11. panta sestajā daļā ir noteikts, ka apliekamā persona nodokļa deklarāciju par taksācijas gadu iesniedz VID līdz nākamā gada 1. maijam.

7 Saskaņā ar PVN likuma 12. panta pirmo daļu apliekamā persona nodokli par taksācijas periodu iemaksā valsts budžetā 15 dienu laikā pēc taksācijas perioda beigām.

8 Minētā likuma 12. panta vienpadsmitajā daļā ir noteikts, ka VID nodokļa pārmaksu – starpību starp aprēķināto nodokli un atskaitāmo priekšnodokli – apliekamajai personai atmaksā 30 dienu laikā pēc pamatota pieprasījuma un darījuma apliecināšu dokumentu saņemšanas.

9 Tomēr PVN likuma 12. panta 11.1 daļā ir paredzēts, ka VID ir tiesības aizkavēt pārmaksātās nodokļa summas atmaksāšanu, ja pieņemts lēmums par apliekamās personas maksājamo nodokļu kontroles uzsākšanu par darījumiem, kuru pārbaudei nepieciešama papildu informācija, vai ja personām, kuras uzskatāmas par ar apliekamo personu saistītām personām likuma "Par nodokļiem un nodevumiem" 1. panta 18. punkta izpratnē, ir pievienotās vērtības nodokļa pārdevs valsts budžetam, vai arī ja persona nevar dokumentāri pierādīt nodokļa nulles procentu likmes piemērošanas pamatotību.

10 Ar PVN likuma 36. panta 14. punktu Ministru kabinets ir pilnvarots noteikt pārmaksātā PVN atmaksas apmēra ierobežojumus un nosacījumus, uz kuriem nodokļa atmaksas ierobežojumi

nav attiecināmi.

11 Ministru kabinets 2006. gada 14. novembrī pieņēma Noteikumus Nr. 933 "Likuma 'Par pievienotās vērtības nodokli' normu piemērošanas kārtība" (*Latvijas Vēstnesis*, 2006, Nr. 191; turpmāk tekstā – "Noteikumi Nr. 933").

12 Mināto noteikumu 285. punkts ir noteikts:

"Piemērojot [PVN] likuma 12. panta vienpadsmito daļu, [VID] var neatmaksāt [...] pārmaksāt [PVN] daļu, kas pārsniedz 18 procentus no šajos taksācijas mēnešos veikto apliekamo darījumu kopējās vērtības (ņemot vērā šajos taksācijas periodos jau atmaksātās nodokļa summas). Atlikušo pārmaksāt [PVN] summu atmaksā no valsts budžeta atbilstoši nodokļa gada deklarācijai."

Tiesvedības rašanās fakti un prejudiciālais jautājums

13 SIA "Mednis" 2007. gada 7. un 14. decembrī vērsās VID, lūdzot atmaksāt PVN pārmaksu LVL 2081,79 apmērā par 2007. gada novembri.

14 VID nolēma neatmaksāt summu LVL 1455,82 apmērā. Pamatodamies uz Noteikumu Nr. 933 285. punktu, VID 2008. gada 22. aprīlī pieņēma Lēmumu Nr. 19/11599 (turpmāk tekstā – "pārsdzinātā lēmums"), kurā šo atteikumu pamatoja ar faktu, ka periodā, kurā veidojās PVN pārmaksa, pārmaksātā nodokļa daļa pārsniedza 18 procentus no šajos taksācijas mēnešos veikto apliekamo darījumu kopējās vērtības.

15 SIA "Mednis" iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt pārsdzināto lēmumu.

16 Administratīvā rajona tiesa ar 2009. gada 7. jūlija spriedumu noraidīja pieteikumu, uzskatīdama, ka VID atteikums atmaksāt SIA "Mednis" visu pārmaksāto PVN esot saderīgs ar Noteikumu Nr. 933 285. punktu.

17 Administratīvā apgabaltiesa ar 2010. gada 3. jūnija spriedumu noraidīja arī SIA "Mednis" apelācijas sūdzību. Tā pievienojās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, papildus norādot, ka termiņā, kurā VID ir pienākums apliekamajai personai atmaksāt pārmaksāto PVN, atlikšanai esot lietīgs mērķis, kas ir saistīts ar valsts budžeta interesu ierobežot apliekamās personas tiesības uz PVN atmaksu, ja konstatēts, ka valsts budžetā iemaksātais nodoklis ir ievērojami mazāks nekā atmaksājams nodoklis.

18 SIA "Mednis" par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību Augstākās tiesas Senātam.

19 Iesniedzātīesa norāda, ka saskaņā ar Noteikumu Nr. 933 285. punktu atbilstoši VID praksei gadījumā, ja izrādās, ka pārmaksātā PVN daļa pārsniedz šajā normā noteiktos procentus, šo pārmaksāto daļu apliekamajai personai neatmaksā, līdz VID nav izvērtējis šīs personas nodokļa gada deklarāciju. Atkarībā no lietas apstākļiem apliekamajai personai var nākties gaidīt uz PVN pārmaksas atmaksu pat vairākus gadus tikai tāpēc, ka pārmaksa pārsniedz vispārīgo PVN likmi.

20 Iesniedzātīesai ir šaubas par attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma un prakses saderību ar neitralitātes un samērīguma principiem, kas izriet no Direktīvas 2006/112 183. panta, ņemot vērā faktu, ka šis regulējums un prakse nozīmē, ka lēmums atlikt pārmaksātā PVN atmaksu tiek pieņemts, neanalizējot konkrētās lietas apstākļus un neņemot vērā, cik ilgs laiks jāgaida līdz nodokļa gada deklarācijas iesniegšanai.

21 Šādos apstākļos Augstākās tiesas Senāts nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu

prejudici?lu jaut?jumu:

“Vai Direkt?vas 2006/112 [...] 183. pants pieš?ir dal?bvalstij ties?bas bez ?paša izv?rt?juma, pamatojoties tikai uz matem?tisku apr??inu, neatmaks?t p?rmaks?t? nodok?a da?u, kas p?rsniedz 18 procentus (kas ir visp?r?j? PVN likme) no attiec?gajos taks?cijas m?nešos veikto apliekamo dar?jumu kop?j?s v?rt?bas, l?dz valsts nodok?u administr?cija nav sa??musi ar [PVN] apliekam?s personas nodok?a gada deklar?ciju?”

Par prejudici?lo jaut?jumu

22 Iesniedz?jtiesa ar savu jaut?jumu b?t?b? v?las noskaidrot, vai Direkt?vas 2006/112 183. pants ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas dal?bvalsts nodok?u administr?cijai pieš?ir ties?bas bez ?paša izv?rt?juma, pamatojoties tikai uz matem?tisku apr??inu, taks?cijas period? p?rmaks?t?s PVN da?as atmaksu atlikt, l?dz š? nodok?u administr?cija ir p?rbaud?jusi apliekam?s personas nodok?a gada deklar?ciju.

23 Šaj? zi?? ir j?atg?dina, ka saska?? ar Direkt?vas 2006/112 183. panta formul?jumu dal?bvalst?m paredz?t? br?v?ba pie?emt p?rmaks?t? PVN atmaksas noteikumus nenoz?m?, ka šie noteikumi ir atbr?voti no jebk?das p?rbaudes par atbilst?bu Savien?bas ties?b?m (šaj? zi?? skat. 2011. gada 28. j?lija spriedumu liet? C-274/10 Komisija/Ung?rija, Kr?jums, I-7289. lpp., 39. un 40. punkts, k? ar? tajos min?t? judikat?ra).

24 Š?di noteikumi nedr?kst p?rk?pt nodok?u sist?mas neitralit?tes principu, liekot apliekamajai personai piln?b? vai da??ji uz?emties PVN nastu. It ?paši š?diem noteikumiem ir j??auj apliekamajai personai ar atbilstošiem nosac?jumiem atg?t visu par?du, kas izriet no š? p?rmaks?t? PVN. Tas noz?m?, ka atmaksa ir j?veic sapr?t?g? termi??, samaks?jot skaidr? naud? vai l?dz?g? veid?, un ka katr? zi?? pie?emtais atmaksas veids nedr?kst apliekamajai personai rad?t nek?du finanšu risku (it ?paši skat. 2001. gada 25. oktobra spriedumu liet? C-78/00 Komisija/It?lija, *Recueil*, I-8195. lpp., 33. un 34. punkts; 2008. gada 10. j?lija spriedumu liet? C-25/07 *Sosnowska*, Kr?jums, I-5129. lpp., 17. punkts; 2011. gada 12. maija spriedumu liet? C-107/10 *Enel Maritsa Iztok 3*, Kr?jums, I-3873. lpp., 33. punkts, un iepriekš min?to spriedumu liet? Komisija/Ung?rija, 45. punkts).

25 Protams, p?rmaks?t? PVN atmaksas p?rnešana uz vair?kiem taks?cijas periodiem, kuri seko periodam, kur? š? p?rmaksa radusies, uzreiz nav nesader?ga ar Direkt?vas 2006/112 183. panta pirmo da?u (šaj? zi?? skat. iepriekš min?tos spriedumus liet? *Enel Maritsa Iztok 3*, 49. punkts, un liet? Komisija/Ung?rija, 55. punkts).

26 Tom?r, lai gan saska?? ar PVN likuma 9. panta pirmo da?u taks?cijas periods princip? ir viens kalend?rais m?nesis, pamatliet? Noteikumu Nr. 933 285. punkta piem?rošanas rezult?t?, k? apgalvo gan iesniedz?jtiesa, gan Eiropas Komisija, var izr?d?ties, ka apliekam?s personas visu p?rmaks?t? PVN atmaksu var sa?emt tikai gadu vai pat ilg?k p?c taks?cijas perioda, kur? š? p?rmaksa ir radusies.

27 Š?ds laiks, kur? apliekamaj?m person?m papildus da?ai, kas p?rsniedz min?taj? 285. punkt? nor?d?tos procentus, ir j?uz?emas ar? PVN finanšu nasta, nav uzskat?ms par sapr?t?gu (šaj? zi?? skat. iepriekš min?tos spriedumus liet? *Sosnowska*, 20. un 27. punkts, k? ar? liet? *Enel Maritsa Iztok 3*, 55. punkts). L?dz ar to tas ir pretrun? nodok?u neitralit?tes principam, kas ir atg?din?ts pašreiz?j? sprieduma 24. punkt?.

28 VID un Latvijas vald?ba apgalvo, ka Noteikumu Nr. 933 285. punkta m?r?is ir nov?rst nodok?a kr?pšanas vai nemaks?šanas riskus un ka šis punkts praks? tiek piem?rots tikai tad, ja ir zi?as par faktiem, kas var pier?d?t š?da riska esam?bu. Š?ds risks it ?paši ir tad, ja apliekam?s

personas saimnieciskās darbības rezultātā parasti neveidojas PVN pārmaksa vai ja šīs personas valsts budžetam samaksātā PVN summa ir ievērojami mazāka par atmaksājamo PVN summu.

29 VID un Latvijas valdība apgalvo, ka pamatlietā minētā 285. punkta piemērošana esot bijusi pamatota tieši tādēļ, ka VID esot saskatījis PVN krāpšanas risku, jo, izvērtējot SIA "Mednis" atmaksas pieprasījumu, VID esot konstatējis, ka ievērojamu daļu no šīs sabiedrības PVN pārmaksas veido ar PVN nulles procentu likmi apliekami darījumi.

30 Ar tiesas šādā VID un Latvijas valdība apgalvoja, ka VID tikai retos gadījumos, ja ir pazīmes par nodokļa krāpšanu vai nemaksāšanu, pārmaksātās PVN daļas, kas pārsniedz minētajā 285. punktā norādīto procentu likmi, atmaksu ir atlicis līdz apliekamās personas nodokļa gada deklarācijas pārbaudei.

31 Šajā ziņā dalībvalstīm tik tiešām ir leģitīma interese veikt atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu savas finanšu intereses, un cēlā pret krāpšanu, nodokļa nemaksāšanu un iespējamu āunprātīgu izmantošanu ir Direktīvā 2006/112 atzīts un apstiprināts mērķis (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sosnowska*, 22. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-80/11 un C-142/11 *Mahagében* un *Dávid*, 41. punkts).

32 Tomēr dalībvalstīm atbilstoši samērīguma principam ir jāizmanto līdzekļi, kas, vienlaikus ņemot vērā efektīvi sasniegt šādu mērķi, vismazāk kaitē Savienības tiesību aktos paredzētajiem mērķiem un tādēļ principiem kā PVN atskaitēšanas tiesību pamatprincips (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sosnowska*, 23. punkts, un 2012. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-284/11 *EMS-Bulgaria Transport*, 69. punkts).

33 Pašreizējā lietā iesniedzējtiesa, kurai vienīgajai ir kompetence gan interpretēt valsts tiesības, gan konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus, it īpaši veidu, kādā nodokļu administrācija šīs tiesības piemēro (šajā ziņā skat. 2012. gada 16. februāra spriedumu lietā C-594/10 *van Laarhoven*, 36. punkts, un 2012. gada 14. jūnija spriedumu lietā C-618/10 *Banco Español de Crédito*, 76. punkts), norāda, ka Noteikumu Nr. 933 285. punktu VID piemēro vispārīgi un preventīvi nolūkā, pamatojoties uz tēri matemātisku konstatējumu, ka attiecīgi pārmaksātais PVN pārsniedz šajā punktā noteikto procentu likmi, neveicot īpašu konkrētā gadījuma izvērtējumu, kurā apliekamajai personai būtu iespēja pierādīt nodokļa krāpšanas vai nemaksāšanas riska neesamību.

34 Kā Komisija uzsvērusi tiesas šādā, nešauboties, ka šīs iesniedzējtiesas norādes nebūtu savietojamas ar Noteikumu Nr. 933 285. punkta normām, kurās patiesībā šā punkta piemērošanai nav izvirzīts nosacījums par nodokļa krāpšanas vai nemaksāšanas pazīmju esamību.

35 Turklāt no Tiesai iesniegtajām iesniedzējtiesas ziņām neizriet, ka VID pārsūdzēto lēmumu, kas ir pamatots ar Noteikumu Nr. 933 285. punktu, ir pieņēmis pārbaudes, kurā būtu atklātas šādas pazīmes pamatlietā.

36 Tāpēc jākonstatē, ka šāda preventīvā un vispārīgā Noteikumu Nr. 933 285. punkta piemērošana ir pretrunā samērīguma principam, kas ir noteikts pašreizējā sprieduma 32. punktā atgādinātajā judikatūrā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sosnowska*, 24.–26. punkts).

37 Turklāt nodokļa krāpšanas vai nemaksāšanas apkarošanas leģitīmais mērķis nevar būt attaisnojums tam, ka nodokļu administrācija saskaņā ar PVN likuma 12. panta 11.1 daļu ir tiesīga atlikt šādas pārmaksas atmaksu, ja ir pieņemts lēmums par apliekamās personas maksājamo nodokļu kontroles uzsākšanu par tiem darījumiem, kuru pārbaudei nepieciešama

papildu informācija, vai ja attiecīgā persona nevar dokumentāri pierādīt nodokļa nulles procentu likmes piemērošanas pieprasījuma pamatotību (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu liet. *Sosnowska*, 28. punkts).

38 Ēmot vērē visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/112 183. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas daļēbvalsts nodokļu administrācijai nepiešķir tiesības bez ģpaša izvērtējuma, pamatojoties tikai uz matemātisku aprēķinu, taksācijas periodā pārmaksātās PVN daļas atmaksu atlikt, lēdz šā nodokļu administrācija ir pārbaudījusi apliekamās personas nodokļa gada deklarāciju.

Par šā sprieduma iedarbību laikā

39 Latvijas valdība ir lēgusi Tiesu ierobežot šā sprieduma spēku laikā gadījumā, ja tā Direktīvas 2006/112 183. pantu interpretētu tādējādi, ka pamatlietā izskatāmais valsts tiesiskais regulējums un prakse ir pretrunā minētajam pantam.

40 Sava lēguma pamatošanai Latvijas valdība norāda, pirmkārt, uz šādas interpretācijas iespējamajām negatīvajām finanšu sekām valsts budžetam un, otrkārt, uz Latvijas nodokļu administrācijas labo ticību.

41 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesas sniegtā Savienības tiesību normas interpretācija, pamatojoties uz LESD 267. pantā noteikto kompetenci, izskaidro un precizē šās tiesību normas jēgu un darbības mērogu, kādā kopš tās spēkā stāšanās brīža tā ir vai bija jāsaprot un jāpiemēro. No tā izriet, ka tiesa pati var un tai ir jāpiemēro šādi interpretēta norma tiesiskajām attiecībām, kas radušās un ir nodibinātas pirms interpretācijas lēguma rezultātā pasludinātā sprieduma, ja ir izpildīti pārējie nosacījumi tiesvedības uzsākšanai kompetentajās tiesās par minētās normas piemērošanu (it ģpaši skat. 2012. gada 10. maija spriedumu apvienotajās lietās no C-338/11 lēdz C-347/11 *Santander Asset Management SGII* u.c., 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Tiesa tikai izņēmuma kārtā, piemērojot Savienības tiesību sistēmai raksturīgo vispārējo tiesiskās drošības principu, var ierobežot iespēju visām ieinteresētajām personām atsaukties uz tiesību normu, kuru tā ir interpretējusi, lai apstrīdētu labā ticības nodibinātas tiesiskās attiecības. Lai varētu pieņemt lēmumu par šādu ierobežojumu, ir jāievēro divi pamatnosacījumi, proti, ieinteresēto personu labas ticības esamība un būtisku traucējumu rašanās risks (it ģpaši skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Santander Asset Management SGII* u.c., 59. punkts).

43 Konkrēti, Tiesa ir izmantojusi šādu risinājumu tikai ģoti konkrētos apstākļos, tostarp, kad pastāvēja risks, ka varētu iestāties smagas ekonomiskas sekas, it ģpaši saistībā ar ģoti daudzām tiesiskām attiecībām, kas nodibinātas labā ticībā, pamatojoties uz tiesisko regulējumu, kurš tika uzskatīts par spēkā esošu, un izrādījās, ka privātpersonas un valsts iestādes bija iesaistītas rēģībā, kas neatbilda Savienības tiesiskajam regulējumam saistībā ar objektīvu un būtisku nenoteiktību attiecībā uz Savienības tiesību normu piemērojamību; šo nenoteiktību varēja veicināt tāda pati rēģība no citu daļēbvalstu vai Komisijas puses (it ģpaši skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Santander Asset Management SGII* u.c., 60. punkts).

44 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka finansiālās sekas, kas daļēbvalstij var rasties saistībā ar prejudiciālu nolēmumu, nav pietiekams pamats, lai ierobežotu minētā sprieduma iedarbību laikā (it ģpaši skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Santander Asset Management SGII* u.c., 62. punkts).

45 Šajā lietā, pirmkārt, jānorāda, ka Latvijas valdība nav sniegusi nekādas ziņas, kas Tiesai ļautu novērtēt risku, ka Latvijas Republikai šā sprieduma dēļ varētu rasties smagas ekonomiskas

sekas.

46 Otrkārt, nevar tikt uzskatīts, ka apgalvotās objektīvās un būtiskās nenoteiktības par Direktīvas 2006/112 183. panta piemērošanas jomu dēļ Latvijas nodokļu administrācija, piemērojot Noteikumu Nr. 933 285. punktu, lab ticībā būtu tikusi mudināta rīkoties neatbilstoši Savienības tiesībām. No judikatūras, kas iedibināta pirms šo noteikumu pieņemšanas, izriet, ka saskaņā ar nodokļu neitralitātes principu, kas ir kopējās PVN sistēmas pamatprincips, minētajā punktā noteiktajai valsts kārtībai par pārmaksātā PVN atmaksu ir jāaizliedz apliekamajai personai ar atbilstošiem nosacījumiem un saprātīgā termiņā atgūt visu parādu, ko veido šādi pārmaksātās summas, nepakaujot šo personu nekādam finanšu riskam (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Irālija, 33. un 34. punkts).

47 Līdz ar to šis sprieduma spēks nav jāierobežo laikā.

Par tiesāšanas izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šis tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanas izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopājo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 183. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dalībvalsts nodokļu administrācijai nepiešķir tiesības bez tās pašas izvērtējuma, pamatojoties tikai uz matemātisku aprēķinu, taksācijas periodā pārmaksātās PVN daļas atmaksu atlikt, līdz šim nodokļu administrācija ir pārbaudījusi apliekamās personas nodokļa gada deklarāciju.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – latviešu.